

לימוד ליל שבועות:

חג שמח לכולן,

הכנתי דף בו ניסיתי שנעיין קצת במגילת רות. וגם ננסה ללמוד על דברים צדדיים אבל חשובים שעולים מן המגילה. בעצם, העבודה היא שלכן. אז דבר ראשון קחו תנ"כים ויאלה... שיהיה לילה מעניין ומוצלח. וחד מתן תורה מועיל לכולנו...

א. שמה של רות מופיע במגילה 10 פעמים. נעבור על המגילה ונחפש אם יש תיאור של רות. לא תמיד יש וזה בדיוק ההבדל.

ב. תנסו לחשוב לפי המקומות שבהן מופיע ההבדל מתי יש תיאור ומתי אין תיאור של רות במגילה.

ג. כשרות עצמה מדברת, האם יש לה תיאור או שאין לה?

ד. מה השוני הזה בעצם מביע בכל פעם שהוא מופיע – מהפעם הראשונה כאשר רות ונעמי מגיעות לבית לחם ועד סוף המגילה.

ה. רות פרק ב' פס' ה':

" וַיֹּאמֶר בְּעֵז לְנַעֲרוֹ, הַנֶּצֶב עַל-הַקּוֹצְרִים: לְמִי, הַנַּעֲרָה הַזֹּאת. וַיַּעַן, הַנַּעֲרָה הַנֶּצֶב עַל-הַקּוֹצְרִים--וַיֹּאמֶר: נַעֲרָה מוֹאֲבִיָּה הִיא, הַשֹּׁבָה עִם-נַעֲמִי מִשְׂדֵי מוֹאָב. ז וַתֹּאמֶר, אֶלְקָטָה--נָא וְאֶסְפְּתִי בְּעֵמְרִים, אַחֲרֵי, הַקּוֹצְרִים; וַתְּבוֹא וַתַּעֲמֹד, מֵאֵז הַבֶּקֶר וְעַד-עֶתָה--זֶה שְׁבֵתָה הַבַּיִת, מְעַט."

מהפסוקים הנ"ל, תנסו לדמיין איך נראית רות בעיני הלוקטות האחרות ובעיני הקוצרים כאשר היא מגיעה לשדה?

ו. רות התנהגה בצורה חריגה / "מוזרה" בשדה. אתם הייתן עושות כמוה או ש...

טוב, ועכשיו סיפור, מאת רחל בן מנחם. (פורסם לפני שנים בגיליון "זרקור")

שירה גולדה סיימה את גן חובה והגיע החופש הגדול. אפילו אבא שהוא תמיד רציני כזה ולא מתעניין בעניינים של בנות בא הביתה עם חבילה גדולה סגורה וסיפר כי אמא שלו, זאת אומרת סבתא מכפר מנשה קנתה לשירה גולדה מתנה חשובה, נחוצה ויקרה. ילקוט. הפנים של אבא שבדרך כלל לא מרבות לחייך היו פתאום שמחות כאלה והוא שאל את

שירה גולדה שלו, נו ילדונת את שמחה בילקוט החדש שלך? את כבר מחכה נורא ללכת לכיתה א'?

שירה גולדה לא ענתה. שירה גולדה לא ידעה מה לענות. הרי אף פעם לא הייתה שם בכיתה א' הזאתי. אף פעם לא נכנסה לחדר כשמצלצלים בפעמון ולא ישבה ליד שולחן ירוק בידיים שלובות.

תרצה, הבת של משפחת ליפשיץ מהכניסה השנייה לומדת כבר בכיתה ג': "כיתה א' זה קלי קלות ממש שטויות" אמר לשירה גולדה אתמול כשיחקו בחבל. "ממש כיף שם כל היום צובעים שכפולים ומזביקים" אבל שירה גולדה לא אהבה לצבוע שכפולים ולהזביק. ואת הילקוט המבריק החדש היפה, היא עדיין לא ניסתה לסחוב. אז איך תוכל לשמוח? תרצה בת השכנים נהייתה מומחית בלצבוע. היא ידעה לצבוע מדויק מדויק בלי לצאת מהקו אפילו בפרטים קטנים מאד. "הצביעה שלי היא ממש כמו הדפסה" הייתה תרצה מתפארת ומראה לשכנותיה את מחברת ה"חודשים" שלה. "הכל אחיד וחזק ולא יוצא מהשוליים ואני צובעת בגוונים מתאימים". היא דפדפה במהירות והראתה לילדות המשתאות את הכוכבים המבריקים שהדביקה לה המורה שולמית בסוף כל עמוד. גם ציפי ואסתי מגן יוכבד יודעות לצבוע נהדר כמעט כמו תרצה ליפשיץ שעכשיו היא בכיתה ג'. לציפי קנתה אמא שלה צבעי קרש ב - 24 גוונים. גם אמא של אסתי תקנה לה צבעי קרש. בכיתה א' הסבירה ציפי, אסור לצבוע בלורדים, ובצבעי פסטל אין קצה מספיק חד. הכי טובים הם צבעי הקרש. אפשר לחדד אותם ואז ממש מדויקים. "חבל, חבל" חושבת שירה גולדה ומביטה בילקוטה החדש שקנתה לה סבתא מכפר מנשה. ילקוט חדש ורוד עם כתפיות סגולות רוכסנים ירוקים. יפה היה הילקוט החדש אבל שירה גולדה הביטה בו מצטערת. "לא, לא יהיו לך בתאים לורדים. בכלל לא" היא אמרה לילקוט בלחש והייתה בטוחה שהוא שומע אפילו כך. "גם העטים הצבעוניים שקיבלתי לאפיקומן מסבא שמעון גם הם יצטרכו להישאר בבית". שירה גולדה פתחה לאיטה את קופסת צבעי הקרש שלה. והחלה מנסה אותם בזה אחר זה על גב נייר לבן. "רק באילו היא אמרה לילקוט. רק באלו, רק באלו אפשר יהיה לצבוע ולהדגיש". היא ניסתה ללחוץ חזק יותר אבל על הדף הלבן נראו רק פסים חיוורים של צבע. "אתה מתפלא ילקוטי? זה לא מוצא חן בעיניך? גם אני מתפלאה, אני בכלל לא אוהבת לצבוע שכפולים בצבעי קרש בצורה אחידה כמו הדפסה מבלי לצאת מהקווים. אני חושבת שעדיף פי מאה לצייר ציורים לבד ולא להיות מוכרחים לצבוע את מה שמישהו אחר צייר. ובכלל למה לצבוע אחיד כמו בדפוס. ביד אפשר לגוון קצת חזק, קצת חלש קצת בינוני. בתיקה של סוף השנה צבעתי את העצים הנפלאים בסגול את הציפור בורוד, לשמיים בחרתי בצהוב של שמחה. וכל הפרחים שנבלו היו שחורים לגמרי. את הכלב המפחיד החלטתי למלא באדום, והתרנגולות שהתחבאו בין העצים היו ירוקות לגמרי מרוב פחד. ראיתי שהגגות יוכבד לא מרוצה ראיתי לפי השקט שהיה בעיניים שלה. לפי הפה הסגור ולפי שלא קיבלתי מדבקה זוהרת רק מדבקה פשוטה. אתה חושב ילקוט שלי. שגם אצל המורה שולמית בכיתה א' מוכרחה השמש לחייך בצהוב באמצע הציור. והרי צבעי הקרש חיוורים כ"כ, עצובים ודהויים. חבל עליך ילקוט, חבל שסבתא אחרת לא קנתה אותך לילדה אחרת. אני חושבת, זאת אומרת כמעט בטוחה

שהשכפולים שיכנסו אליך לא יקבלו תמיד מדבקות זוהרות. אני חושבת שהצביעה שלי לא תהיה אף פעם כמו של תרצה ציפי ואסתי שצובעות כמו בהדפסה והכל אצלן אחיד ומדויק ונכון ובלי לצאת מהקו. אבל אני מבטיחה לך ילקוט כי בתוך הרוכסן שם בצד. בתא הסודי הקטן שאף אחד לא פותח. שם בפנים בחושך. ברווח שבין התא השני לשלישי. אני אכניס לך הפתעות מעניינות כל יום. יש לי המון דפים בית וגם צבעי האצבעות וצבעי מים עם שני מכחולים. ויש לי טושים בכל הגוונים וצבעי פסטל כמעט חדשים. ואני אצייר לך בלי נדר ציורים יפים שאני אוהבת. סיפורים שיספרו על ילדה אחת שיושבת בכיתה א'. ילדה שהמורה שלה מרשה לה לצבוע רק בצבעי קרש. ילדה שהמורה שלה מחלקת המון שכפולים שמישהו אחר צייר. ילדה שלא אוהבת לדייק ולהקפיד לא לצאת מהשורה ולצבוע צביעה אחידה. ילדה שהחוקים של המורה שולמית לא יצליחו להכניס את כל החושים שלה המחשבות, הרצונות, את כל מה שיהא באמת לתוך מסגרת כל כך סגורה, כל כך מסודרת. ילדה שכבר יודעת לקרוא מזמן ילדה שגם סיפור בלי ניקוד לא ממש מפחיד אותה. זאת ילדה שפחדת שבכיתה א' יהיה קצת משעמם אז אולי אפשר לבקש מיוכבד הגנת להישאר בגן עוד שנה...

זהו, אחרי הסיפור הארוך, הגענו למסקנות. רות, כמו שראינו, מופיעה בהתחלה כ'רות' סתם. אבל מהרגע שהיא מגיעה לבית לחם היא הופכת ל"רות המואביה" פתאום, פה בבית לחם היא זרה. היחידים שרואים בה את מי שהיא – את רות, הם בועז ונעמי. אפילו רות לפעמים שוכחת את עצמה ומרגישה זרה - מואביה, ומזרה. ממש כמו שירה גולדה שבסיפור.

אחר כך, כשרות מאספת בשדה בועז היא נראית שונה וזרה. – בועז שואל – מי זאת? היא בולטת!

אז מה? מה נעשה? אולי באמת היא זרה ואין מקומה של רות כאן איתנו? ואולי במקום רות היינו בוחרים לחזור למואב – כמו ערפה, אחותה? טוב, ברור שזה לא נכון אחרת לא היו מספרים לנו עליה ועוד מוציאים את דוד המלך מרות המואביה. אלא שאולי בדיוק להיפך. הזרות והשונות לא צריכות להפחיד אותנו. כאלה אנחנו וכך הקב"ה ברא אותנו ו"כשם שפרצופיהן שונים כך דעותיהן שונות" ולכן, מצד אחד. כשאנחנו מגיעים למקום חדש ולחברה חדשה וגם, לפעמים בתוך החברה שלנו – כל אחת מאיתנו מרגישה קצת זרה וקצת בילתי מובנת לפעמים. אבל - יש לנו מה להשתנות, ללמוד ולהתקדם בכיתה א' של שירה גולדה ובכל מי שאנחנו נפגשים איתו בחיים. אבל צריך גם לזכור לשמור על המיוחדות שלנו. וגם – מרות למדנו – לא לפחד מלהתנהג "משונה" או "מוזר". וגם כשקשה והזרות שלנו כ"כ בולטת – במקום שאין אנשים – אנחנו מחוייבים לקום ולעשות את הדבר הנכון.

אז שנזכה כולנו לכל הנ"ל.
וגם לבניית המקדש וביאת משיח צדקינו...
חג שמח!